

Sygn. akt I C 189/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy I Wydział Cywilny w Lublinie w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Stefaniak

Protokolant: Ewa Krawczyńska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2013 roku na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Związku Lekarzy – (...) z siedzibą w L.

przeciwko: Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi (...) w L.

o zobowiązanie do udzielenia informacji publicznej

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Związku Lekarzy – (...)z siedzibą w L.na rzecz Samodzielnego Publicznego Szpitala (...)w L.kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

I C 189/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 października 2011 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, powód (...) Związek Lekarzy (...)ul. (...)w L.wniósł

o nakazanie pozwanemu Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi (...) w L.udzielenia informacji o kosztach diagnostyki laboratoryjnej

i obrazowej z podziałem na wykonywane badania dla potrzeb leczenia zamkniętego i otwartego, poniesionych w 2010 roku.

W uzasadnieniu żądania wskazano, iż powód w miesiącu sierpniu 2011 roku złożył do pozwanego wniosek o udzielenie informacji o kosztach diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej z podziałem na wykonywane badania dla potrzeb leczenia zamkniętego i otwartego, poniesionych w 2010 roku, powołując się na przepisy ustawy z dnia 6 września 2011 roku o dostępie do informacji publicznej. Wskazano, iż pozwany odmówił udzielenia informacji powołując się na tajemnicę przedsiębiorstwa. Zdaniem powoda, pozwany ze względu na charakter działalności jaką prowadzi, jest przede wszystkim zakładem opieki zdrowotnej finansowanym ze środków publicznych, zatem informacje o jego wydatkach mają charakter publiczny (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew (k. 24-26) pozwany Samodzielny Publiczny Szpital (...)w L.wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż żądanie powoda objęte niniejszym pozwem, mające na celu udostępnienie procentowego udziału kosztów diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej w budżecie stanowią informację publiczną jednakże zachodzi w stosunku do niej ograniczone prawo dostępu

z uwagi na przepis art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej.

W piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2012 roku pełnomocnik powoda sprecyzował żądanie pozwu wskazując, iż z uwagi na fakt, że nie istnieje definicja ustawowa pojęcia „badanie z zakresu diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej”, żąda informacji dotyczących kosztów poniesionych na przeprowadzenie badań wszelkiego rodzaju mieszczących się w pojęciu „badanie z zakresu diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej” (pismo procesowe k. 43).

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie jako właściwemu (postanowienie k. 73).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pismem z dnia 10 sierpnia 2011 roku (...) Związek Lekarzy (...)w L.przy ul. (...)zwrócił się do Dyrektora Samodzielnego Publicznego Szpitala (...) w L.o przedstawienie informacji o kosztach diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej w budżecie szpitala z podziałem na wykonywane badania dla potrzeb leczenia zamkniętego i otwartego w okresie od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku (pismo k. 13).

W odpowiedzi na powyższe pismo, pozwany poinformował powoda, iż dane o udziale kosztów diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej w budżecie szpitala z podziałem na wykonywane badania dla potrzeb leczenia zamkniętego i otwartego stanowią informację publiczną, do której jest ograniczone prawo dostępu, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej. Wskazano, iż powołany przepis ogranicza możliwość uzyskania informacji publicznej ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, zaś udział procentowy diagnostyki stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa rozumianą jako nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności (pismo k. 14).

Pismem datowanym 31 sierpnia 2011 roku powód ponownie zwrócił się do pozwanego o udzielenie odpowiedzi na pytanie zawarte w piśmie z dnia 10 sierpnia 2011, tj. o przedstawienie informacji o kosztach diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej w budżecie szpitala z podziałem na wykonywane badania dla potrzeb leczenia zamkniętego i otwartego w okresie od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku (pismo k. 15).

W odpowiedzi na powyższe pismo, pozwany Samodzielny Publiczny Szpital (...) w L.poinformował powoda, iż podtrzymuje swoje stanowisko przedstawione w piśmie z dnia 22 sierpnia 2011 roku i odmawia udzielenia żądanych przez powoda informacji (pismo k. 16).

Powód - (...) Związek Lekarzy (...) jest dobrowolną, samorządną organizacją lekarzy rodzinnych i innych lekarzy działających w kompetencji lekarza rodzinnego będących pracodawcami i prowadzącymi swą działalność w dowolnej formie organizacyjnej. (...) Związek Lekarzy (...) jest organizacją niezależną w swej działalności statutowej od organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego oraz organizacji politycznych, społecznych i zawodowych. Związek działa na podstawie ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz.U. nr 55 z 1991 r. poz. 235 z późniejszymi zmianami) oraz Statutu. Związek ma osobowość prawną, jest zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...) i działa poprzez organy statutowe.

Pozwany Samodzielny Publiczny Szpital (...)w L., zgodnie z § 1 ust. 1 Statutu Samodzielnego Publicznego Szpitala (...)w L., uchwalonego przez Senat (...)dnia 30 maja 2012 r. (Uchwała Senatu Nr (...)/2012 r.

w sprawie uchwalenia Statutu (...) (...) w L.), jest podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą prowadzonym w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Zgodnie z §2 Statutu, pozwany działa na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. 2011, Nr 112, poz. 654 z późn. zm.),
- 2) ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2008, Nr 164, poz. 1027, t. j. z późn. zm.),
- 3) ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (Dz. U. 2009, Nr 152, poz. 1223, t. j. z późn. zm.),
- 4) ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. 2009, Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.),
- 5) przepisów wykonawczych wydanych na podstawie powyższych ustaw,
- 6) statutu,
- 7) innych obowiązujących przepisów prawa.

Podstawowym celem Szpitala jest wykonywanie działalności leczniczej w rodzajach:

- stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne: szpitalne i inne niż szpitalne;
- ambulatoryjne świadczenia zdrowotne (§3 ust. 1 Statutu).

Szpital udziela świadczeń zdrowotnych w rodzaju:

- 1) stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne szpitalne oraz inne niż szpitalne,
- 2) ambulatoryjne świadczenia zdrowotne (§ 5 Statutu).

Stosownie do § 6 Statutu:

1. Szpital udziela świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych ubezpieczonym oraz innym osobom uprawnionym do tych świadczeń na podstawie odrębnych przepisów nieodpłatnie, za częściową odpłatnością lub całkowitą odpłatnością.
2. Wysokość opłat za świadczenia zdrowotne udzielane osobom innym niż wymienione w ust. 1 ustala Dyrektor Szpitala.
3. Przy ustalaniu wysokości opłaty, o której mowa w ust. 2, Dyrektor Szpitala uwzględni rzeczywiste koszty udzielenia świadczenia zdrowotnego.

Stosownie do § 7 Statutu:

Szpital może udzielić zamówienia na udzielenie w określonym zakresie świadczeń zdrowotnych podmiotowi wykonującemu działalność leczniczą lub osobie legitymującej się nabyciem fachowych kwalifikacji w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny na zasadach i w trybie wynikającym z ustawy o działalności leczniczej.

Stosowanie do § 8 Statutu:

Sprawy dotyczące sposobu i warunków udzielania świadczeń zdrowotnych w Szpitalu, nieuregulowane w ustawie lub statucie, określa regulamin organizacyjny ustalany przez Dyrektora Szpitala.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody.

W ocenie Sądu autentyczność powołanych powyżej dokumentów nie budzi wątpliwości, co do formy, w jakiej zostały sporządzone. W ocenie Sądu, brak było podstaw, by wyżej wymienionym dowodom odmówić przymiotu wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Problematykę dostępu do informacji publicznej reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), cytowana dalej jako ustawa o d.i.p. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 2 ust. 1 ustawy o d.i.p. każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5 – prawo dostępu do informacji publicznej. Pojęcie zaś informacji publicznej ustawodawca określił w art. 1 ust. 1 oraz art. 6 ustawy o d.i.p. Z powołanych przepisów wynika, że informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności w sprawach wymienionych w art. 6, zaliczającym do informacji publicznej, m. in. informację o długu publicznym, polityce wewnętrznej i zagranicznej oraz ciężarach publicznych, przy czym wyliczenie to nie ma charakteru zamkniętego. Opierając się o powołane przepisy można przyjąć, że informacją o charakterze publicznym będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa (por. uzasadnienie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 7 listopada 2012 roku, II SAB/Go 42/12).

Z kolei krąg podmiotów zobowiązanych do udzielenia informacji publicznej reguluje art. 4 ust. 1 ustawy o d.i.p., stanowiąc, że są nimi organy władzy publicznej, organy samorządów gospodarczych i zawodowych, podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa, podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego, podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany Samodzielny Publiczny Szpital (...)w L.należy do grupy wyżej wymienionych podmiotów. Zapewnienie bowiem bezpieczeństwa zdrowotnego i warunków zdrowotnych obywateli jest jednym z podstawowych zadań państwa, a waga jaką mu się nadaje podkreśla konstytucyjne prawo każdego do ochrony zdrowia, o którym stanowi art. 68 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zaś samodzielne zakłady opieki zdrowotnej, mając obowiązek realizowania przekazanych im do wykonania zadań publicznych, stanowią zabezpieczenie możliwości realizowania celów publicznych związanych z ochroną zdrowia (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 czerwca 2000 roku, K 20/99 OTK z 2000r. Nr 5, poz. 140, Lex nr 41210). Nadto, twierdzenia powyższe wynikają również z ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz.U. Nr 112, poz. 654), która sytuuje samodzielne zakłady opieki zdrowotnej jako podmioty lecznicze, wykonujące działalność leczniczą w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej ustawy, rozumianą jako udzielanie świadczeń zdrowotnych, nie będące przedsiębiorcą, zaś pojęcie świadczeń zdrowotnych oznacza działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania (art. 2 ust. 1 te samej ustawy). Szpital jako Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej wykonuje zadania publiczne w zakresie ochrony zdrowia, wykorzystując na ten cel przede wszystkim środki otrzymane na podstawie kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia, dysponującym środkami publicznymi określonymi w art. 116 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z powyższego wynika, że pozwany Szpital jako Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w zakresie, w jakim korzysta ze środków publicznych, jest podmiotem zobowiązany do udzielania informacji stanowiących informację

publiczną. W ocenie Sądu, żądane przez powoda informacje mają charakter informacji publicznej, o której była już mowa na wstępie.

Jednakże należy mieć na uwadze, co zresztą w ostatnich latach podkreśla się w judykaturze, że informacja publiczna może mieć charakter prosty oraz przetworzony. Cechą szczególną informacji prostej jest to, że jej zasadnicza treść nie ulega zmianie przed udostępnieniem, zaś jej uzyskanie nie jest uwarunkowane wykazaniem przez żądającego interesu prawnego lub faktycznego. Co się zaś tyczy informacji przetworzonej, to ustawa o d.i.p. nie definiuje tego terminu. Informację przetworzoną przeciwstawił informacji prostej Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 21 listopada 2007 roku (II SAB/Gd 25/2007), gdzie wskazał, że o ile informację prostą stanowią dokumenty znajdujące się w posiadaniu organu, o tyle udzielenie informacji przetworzonej wymaga podjęcia dodatkowych, polegających na sięgnięciu do dokumentacji źródłowej czy też dokonania analiz, obliczeń, zestawień statystycznych połączonych z zaangażowaniem w ich pozyskaniu określonych środków osobowych i finansowych. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 stycznia 2011 roku (I OSK 1870/10) wskazał, że informacja przetworzona jest jakościowo nową informacją, tj. nieistniejącą dotychczas w przyjętej ostatecznie treści i postaci, chociaż jej źródłem są materiały znajdujące się w posiadaniu zobowiązanego; jeżeli żądanie dotyczące informacji prostych wiąże się z potrzebą przeprowadzenia analiz, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem, to czyni je informacją przetworzoną.

W sprawie niniejszej informacją publiczną o charakterze prostym jest kwota środków finansowych przekazana do dyspozycji Szpitala na mocy umów o realizację świadczeń zdrowotnych zawartych z Narodowym Funduszem Zdrowia. Informacje o zawartych przez szpital w/w umowach, z uwzględnieniem rodzaju, liczby i ceny zakontraktowanych świadczeń zdrowotnych dostępna jest na stronie internetowej NFZ. Z kolei informacje żądane przez powoda, tj. dotyczące kosztów poniesionych na przeprowadzenie badań wszelkiego rodzaju mieszczących się w pojęciu „badanie z zakresu diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej”, mają w ocenie Sądu charakter informacji publicznej przetworzonej, a to z tego względu, iż dla realizacji wniosku o udostępnienie tej informacji publicznej, konieczne jest nie tylko wyszukanie w posiadanych przez szpital zasobach odpowiednich informacji, lecz na podstawie posiadanych już informacji (następnie wyszukanych) także sporządzenie innego dokumentu, do wytworzenia którego potrzebne jest z kolei dokonanie ich analizy według kryteriów wskazanych przez wnoszącego o udostępnienie informacji, a także wyciągnięcie z nich odpowiednich wniosków. W tym miejscu wskazać należy, iż środki finansowe wykorzystywane przez szpital pochodzą nie tylko z umów o realizację świadczeń zdrowotnych zawartych z Narodowym Funduszem Zdrowia, ale także z działalności komercyjnej wyrażającej się w udzielaniu świadczeń poza kontraktem z NFZ. Z oczywistych względów nie istnieje możliwość żądania udzielenia informacji o środkach uzyskiwanych z tego źródła. Powyższa okoliczność wymagałaby przeprowadzenia czynności, celem oddzielenia tych informacji od pozostałych, do czego konieczne byłoby przeprowadzenie odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów itp.

Zakwalifikowanie zaś informacji publicznej jako informacji o charakterze przetworzonym pociąga za sobą istnienie szczególnego interesu publicznego w jej uzyskaniu. Jak już wskazano na wstępie, w art. 2 ust. 1 ustawy o d.i.p. zawarta jest ogólna zasada dostępu do informacji publicznej, zgodnie z którą prawo do informacji publicznej przysługuje każdemu, zaś odstępstwa od tej zasady wymagają istnienia wyraźnego przepisu prawa. Istotnym ograniczeniem prawa do informacji publicznej jest przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, z którego wynika, że dla uzyskania informacji publicznej przetworzonej konieczne jest wykazanie przez wnioskodawcę, że udzielenie żądanej informacji publicznej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Szczególny interes publiczny odnosi się do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako prawnej całości, zwłaszcza, jeśli jest ono związane z gospodarowaniem mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Konieczne jest wówczas wykazanie, że taka informacja nie tylko jest ważna dla dużego kręgu potencjalnych odbiorców, ale również, że jej uzyskanie stwarza realną możliwość wykorzystania uzyskanych danych dla poprawy funkcjonowania organów administracji i lepszej ochrony interesu publicznego. Z tych względów na wnioskodawcy ciąży obowiązek wyjaśnienia, w jaki sposób zamierza wykorzystać uzyskane informacje dla poprawy tego interesu lub poprawy funkcjonowania organów administracji publicznej (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 lutego 2006 roku, II SA/Wa 1721/2005). Tymczasem powód nie przytacza w pozwie żadnych okoliczności przemawiających za istnieniem takiego szczególnego interesu publicznego,

wskazując jedynie, że obowiązek udzielenia przez pozwanego takiej informacji wynika z faktu, iż jest on zakładem opieki zdrowotnej finansowanym ze środków publicznych, co sprawia, że informacje o jego wydatkach mają charakter publiczny.

Gdyby nawet przyjąć, że nie istnieje podział na informacje publiczną prostą i przetworzoną, to podnieść należy, na co już zwrócono uwagę, że w ramach pomocy publicznej szpital otrzymuje od NFZ określoną kwotę na sfinansowanie świadczeń zdrowotnych, która stanowi informacją publiczną (jawną), to zaś w jakim zakresie szpital wykorzysta otrzymane środki, potraktować należy jako tajemnicę przedsiębiorstwa. Wprawdzie powołana już wyżej ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej klasyfikuje samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jako podmiot leczniczy niebędący przedsiębiorcą, to jednak w sytuacji prowadzenia przez szpital działalności zarobkowej i uczestniczeniu przez to w działalności gospodarczej (a za takie niewątpliwie należy uznać udzielanie komercyjnych świadczeń zdrowotnych), możliwa jest w ocenie sądu, odmowa udostępnienia przez szpital informacji z powołaniem się na art. 5 ust. 2 ustawy o d.i.p. Powyższy przepis ogranicza możliwość uzyskania informacji publicznej m.in. ze względu na powołaną wyżej tajemnicę przedsiębiorstwa. Przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się, zgodnie z art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 2003 roku, Nr 153, poz. 1503 ze zm.) nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Powód żąda w niniejszym postępowaniu informacji dotyczących kosztów poniesionych na przeprowadzenie badań wszelkiego rodzaju mieszczących się w pojęciu „badanie z zakresu diagnostyki laboratoryjnej i obrazowej”, informacje te zaś posiadają wartość gospodarczą podlegającą ochronie na mocy art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlega oddaleniu.

Końcowo wyjaśnienia wymaga kwestia właściwości sądu powszechnego do rozpoznania niniejszej sprawy. Obecnie bowiem sprawy z zakresu udostępniania informacji publicznej należą bezwzględnie do właściwości sądów administracyjnych, co wynika z art. 21 ustawy o d.i.p.. Powyższy przepis został zmieniony na mocy art. 1 pkt 8 ustawą z dnia z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 roku, nr 204, poz. 1195) i w obecnym brzmieniu obowiązuje od dnia 29 grudnia 2011 roku. Przed tym dniem jego treść była następująca: „Do skarg rozpatrywanych w postępowaniu o udostępnienie informacji publicznej stosuje się, z zastrzeżeniem przypadku, o którym mowa w art. 22, przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi,
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

Z kolei przepis art. 22 ust. 1 ustawy o d.i.p. stanowił: „Podmiotowi, któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż informacja niejawną, tajemnica skarbową lub tajemnica statystyczna, przysługuje prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie takiej informacji”. Powyższy przepis został uchylony na mocy art. 1 pkt 9 w/w ustawy z dnia 16 września 2011 roku. Mając zaś na uwadze, iż pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 27 października 2011 roku, a zatem przed nowelizacją ustawy o d.i.p., właściwym do jej rozpoznania był sąd powszechny.

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie przytoczonych przepisów prawa, orzekł jak w wyroku.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. ustanawia natomiast ogólną regułę, według której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, którymi są koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Powód przegrał sprawę, zatem Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na której wysokość Sąd ustalił na podstawie § 11 pkt 2 w związku z § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późn. zm) mając na względzie, że obydwie postępowania toczą się przed sądem wskutek złożenia skargi czy też „odwołania” od decyzji innego organu.